

Do Muzeum Adwokatury Polskiej trafią pamiątki po adw. Witoldzie Bayerze

Legitymacja adwokacka, legitymacja Związku Więźniów Politycznych okresu stalinowskiego i medal XXV-lecia Adwokatury Polskiej - między innymi te pamiątki po adw. Witoldzie Bayerze przekazał Muzeum Adwokatury Polskiej pan Jacek Korwin Kossakowski z rodziny legendarnego adwokata.

Pan Jacek Korwin Kossakowski, mieszkający na stałe w Australii, wyraził chęć przekazania do Muzeum Adwokatury Polskiej pamiątek po adw. Witoldzie Bayerze, z którym jest spowinowacony poprzez swą kuzynkę - panią Marię Rzepecką.

Pamiątki przekazał 19 sierpnia br., podczas spotkania z adw. Jackiem Trelą, prezesem Naczelnej Rady Adwokackiej i dr. Andrzejem Stogą, kustoszem Muzeum Adwokatury Polskiej.

Wśród ofiarowanych przedmiotów znalazły się między innymi: legitymacja adwokacka Witolda Bayera, 1989, legitymacja Związku Więźniów Politycznych okresu stalinowskiego 1939-1956, 1990 r., odznaka I Kongresu Naukowego z 1931 r., Medal XXV-lecia Adwokatury 1953-1978, Medal Komisji Edukacji Narodowej, 1984 r., odpis skróconego aktu zgonu Witolda Bayera, 31.05.1992 r. Ofiarowane przedmioty dołączą do zbiorów przekazanych Muzeum przez samego adw. Witolda Bayera oraz jego ś.p. małżonkę.

Witold Bayer (9 października 1906 r. – 31 maja 1992 r.) był absolwentem Uniwersytetu Warszawskiego, na listę adwokatów wpisany został w 1936 r.

We wrześniu 1939 r., pomimo zwolnienia od obowiązku służby wojskowej z uwagi na wadę wzorku, zgłosił się do wojska jako ochotnik. W czasie okupacji włączył się w działalność podziemną. Od 1940 r. był członkiem władz konspiracyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej i Warszawskiej Rady Adwokackiej, a następnie – kierownikiem tajnego szkolenia aplikantów. Był jednym z trzech prawników, obok adw. Mieczysława Paczkowskiego i dr. Tadeusza Bernadzikiewicza, którzy powołali do życia w listopadzie 1942 r. instytucję wydawniczą pod nazwą Polskie Wydawnictwo Prawnicze.

Wziął udział w Powstaniu Warszawskim. W czasie powstania, u adw. Bayera zbierało się kolegium redakcyjne „Szańca”, które było jedynym pismem wydawanym regularnie drukiem aż do pierwszych dni października 1944 r. Po kapitulacji Powstania Warszawskiego, adw. Bayer uciekł z niemieckiego transportu.

W marcu 1945 r. rozpoczął praktykę adwokacką. W 1946 r. został aresztowany za działalność niepodległościową. Przeszedł brutalne śledztwo i ciężkie więzienie. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie, wyrokiem z 16 czerwca 1947 r., skazał go za przynależność do nielegalnej organizacji na 6 lat więzienia (po amnestii karę złagodzono do 3 lat). Został osadzony w więzieniu przy ul. Koszykowej. Karę odbył w całości. W trybie administracyjnym został skreślony z listy adwokatów. Od lipca 1956 r. po raz kolejny rozpoczął praktykę adwokacką. W 1961 r. został zrehabilitowany.

Stworzył Ośrodek Badawczy Adwokatury, którego przez pierwszy okres istnienia był szefem. Z jego inicjatywy powstał Słownik Biograficzny Adwokatów Polskich. Doprowadził do utworzenia Biblioteki Adwokatury Polskiej i Muzeum Adwokatury. Był twórcą idei wyjścia adwokatury na uniwersytety do młodzieży. Stąd wyrósł też pomysł powołania Studium Wymowy Sądowej oraz Konkursów Krasomówczych dla Aplikantów Adwokackich w Polsce. W latach 1981–1986 zasiadał w Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej.

Obecnie jego imię nosi Ośrodek Badawczy Adwokatury.

